

Ötvös Németh Edit

halál Mexikóban

talán elviselhetőbb a halál
ha színes ruhában táncol
szelíden harap át torkot
közben mosolyog vidáman
talán elviselhetőbb a halál
ha ajándékot halmoz a sírra
megannyi gyászoló
kendővel töröl
verítéket a homlokokon
talán elviselhetőbb a halál
ha tarka fodrokba
öltöztet csontokat
villant gyöngyöt
vakító fogsorokon
talán elviselhetőbb a halál
így Mexikóban

Ötvös Németh Edit

szökevény idő

burokban születnek a percek
kitolják magukat az évek méhén
ordítanak bátran
oxigént falnak éhesen
más hit szerint
tojásból is előbukkanhatnának
csőrükkel repeszthetnék a héjat
pehelyes valójukkal tottyannának a földre
a végeredmény ugyanaz maradna
kicsit hagyjuk őket hűlni
aztán kantárt kötünk rájuk
ne rohanjanak mint
szeles kiscsikók
néha véres lesz a szájuk
ahogy visszarántjuk őket
a szakadék szélétől
de hiába minden
az idő reppenve elszalad
kifolyik a réseken
utat tör magának
cseppfolyóssá válik
légnemű páráként
hirtelen elillan

Ötvös Németh Edit

szívbugyor

üregek a földben
a szív kamrái között
az iszapos lé megkövesedve
ücsörög
szánja meg az ég kéri
rimánkodva
az utolsó élet
magányába fordul
míg jön a végítélet

Ötvös Németh Edit

Békanyál

Jenő szkeptikusan viselkedett a különböző műszaki kütyükkel kapcsolatban. Marcsa pedig mindent meg akart venni, szórta a saját és szórta Jenő pénzét is. Felhalmozott vagy két köbméter kacatot.

Most azonban belenyúlt, megvette élete első békanyálszárítóját. Eddig hiába volt a belső tóban lévő lakásukban viszonylagos meleg, bebüdösödött a zöld trutymó. Ráadásul nem lehetett feltekerni vasalás nélkül, csupa ránc maradt a hajlatokban.

De most, a sima csillogó felületet öröm volt nézni. A nyálbuborékoknak is jót tett a gép, meggömbölyödtek tőle.

Hamarosan Marcsa hasán is megfeszül a bőr.

Csak azt nem tudja, hova fogják tenni a bölcsőt.

Ötvös Németh Edit

romkert

a vasbetonból rozsdás drót
ágaskodik tétován
törött pillérek tartják
romos halmazát
a rácson ostobán
átnéz egy macska
karmolja magát
vért lefetyel sietve
békebeli öltözetben
banya húzza a tankot
halogatta a vásárlást
párnahajból a pénzét
előbb kivette
későbbre tolta volna
de elfogyott a kenyere
ráadásul a pocsolyákban
hajnalban megfagyott
a békanyál

Ötvös Németh Edit

a bűnös pék dala

bazsalyog az almás pite
nagy úr a szegénység
láda üres lisztje nincsen
bezárt a kis pékség

lábam sajog zoknim lyukas
lehetetlen népség
csenevész a jövőképem
beborít a kétség

sajátosan képzeltem el
üzletemet kérem
nem gondoltam az áfá'-ra
ezért lett a szégyen

sajnos most már nem tehetek
az ügyemért semmit
perbe fogtak elítéltek
megrágom a pemzlit

Ötvös Németh Edit

ősi téboly

őrülten szaladni beugrani
ordítva zihálva sírva
a temetőbe összehordott
óriás avarkupacokba
kasztrált napokon
fetrengeni
piruló húsokkal sírva
gyászéneket kántálva
ősi leveleket tépni
hason fekve
megsülni a zsírban

megkarcolni a jövőképet
a mély sárral dacolva
hatalmasakat lépni
ez a túlélő dolga
puha ronggyal lemosni egymást
vigasztalni összefonódva
ködből gyúrni pattogó labdacsokat
aztán szétdobálni esztelen nyihogva
dagonyázni a viháncolásban
egymás kezét fogva
repülni az égig
szivárványt falatozva

Ötvös Németh Edit

Pici lak az erdő mélyén

Álmaimban pici házban
társaimmal vacsoráltam.
A Bátorság tejet ivott,
Beszédeség torkon fogott,
Bolondosság hahotázott,
az Edzettség életmódot váltott.
A Csöndesség kiszemelt egy apró zugot,
oda bebújt, sapkát húzott,
a Diszkrétség megkerülte,
haját kicsit kifésülte,
Együttérzés tapintatból,
zoknit húzott pirkadatkor,
abban lépett halk zajokat,
átlépte a vízfoltokat.
Az érettség elmélázva, kökénybort
öntött egy tálba,
körbeülték a barátok,
egyik fején sem volt átok.
Kik voltak ők? Figyelj, pajtás!
Sorolom, míg nincsen hajtás.
Érzékenység, Figyelmesség,
Gondoskodás, Elmélyültség,
ott volt még a Hatékonyság,
Igényesség, Játékosság.
Az Önismeret arrébb feküdt,
lassan húzta a hegedűt,

a Kitartás kíváncsian,
levéltitkot fejtett lassan.
A Kreatív fákat hántott,
fűrészporból párnát gyártott,
az Optimista Önállóság
vásárba vitte a vállán.
A Rendszerető a kis lak körül,
szivárványból várat köpült.
Felébredtem hajnaltájban,
senki nem volt a szobában,
csak a Magány aludt mélyen
koszlott fotelom rejtekében.

Ötvös Németh Edit

éjszakai ramazúri

görbe szögem rozsdamarta
álomszép az éjszaka
kerítésen vaskarika
későn érek csak haza

rám ugrik a nagy sodrófa
utána meg az asszony
tikkadt torkom belesajdul
küszöb léce alacsony

foltos kutya vagyok másnap
nyüszíték a talajon
enyhítésért folyamodok
nem érti az aranyom

betont törli vastag nyelvem
számba sem fér akkora
kilehelem hervadt lelke
nyugtat felé bárhova